

HET GERECHTSHOF TE AMSTERDAM,

Eerste Meervoudige Belastingkamer,

Gezien het beroepschrift van Administratiekantoor X te Z, namens W te Y ingekomen ter griffie op 28 mei 1976 onder nummer 927/76 en gericht tegen de hem door de inspecteur der directe belastingen te U over het jaar 1972 opgelegde navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting, waarvan het aanslagbiljet is gedagtekend 25 november 1975, aanslagnummer 12345678;

Gezien de overige stukken van het geding, waaronder een afschrift van de beschikking van de Voorzitter van de Eerste Meervoudige Belastingkamer van het Gerechtshof, waarbij belanghebbende machtiging werd verleend vóór 1 juni 1976 tegen de aanslag waarvan beroep, een beroepschrift in te dienen alsmede het proces-verbaal van de verklaring ter zitting van 15 december 1977 en het proces-verbaal van beëdiging van X ter zitting van 9 februari 1978;

Gehoord ter zitting van 15 december 1977 A te Z als gemachtigde van belanghebbende en belanghebbende alsmede de inspecteur en voorts ter zitting van 9 februari 1978 X voornoemd, als getuige en B van 's Rijks belastingen ter inspectie der directe belastingen te U, verschenen tot bijstand van de inspecteur, alsmede belanghebbendes voornoemde gemachtigde, vergezeld van belanghebbende tot zijn bijstand en de inspecteur;

Overwegende dat voormelde navorderingsaanslag is opgelegd naar een vastgesteld belastbaar inkomen van f. 19.346,--, nadat de oorspronkelijke aanslag was opgelegd naar een belastbaar inkomen van f. 13.070.--;

dat het bedrag van de te weinig geheven belasting volgens de navorderingsaanslag f. 1.657,-- beloopt, over welk bedrag een verhoging van 100% is toegepast, welke verhoging evenwel door de inspecteur bij besluit genomen bij het vaststellen van de navorderingsaanslag voor 75% is kwijtgescholden;

dat het beroep strekt tot het vernietigen van de navorderingsaanslag terwijl de inspecteur heeft geconcludeerd tot het handhaven van de navorderingsaanslag;

Overwegende dat op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde, zakelijk samengevat en voor zover in dit geding van belang, het volgende is komen vast te staan:

Belanghebbende, geboren in 1939 en van beroep timmerman, was in het onderhavige jaar gehuwd en tot zijn huishouden behoorden twee, in 1964 en 1969 geboren kinderen.

Belanghebbende was in de jaren voorafgaande aan het onderhavige jaar in volledige dienstbetrekking werkzaam en zijn inkomsten daaruit bedroegen circa f. 13.000,-- per jaar.

In het onderhavige jaar is belanghebbende, als timmerman, een onderneming begonnen, in de vorm van een zogenaamde éénmanszaak terwijl hij daarnaast, part-time, een dienstbetrekking is blijven vervullen, waaruit hij in het onderhavige jaar f. 1.368,90 (bruto) aan inkomsten genoot, waarop f. 151,16 aan premies volksverzekeringen werden ingehouden.

Belanghebbende dreef zijn onderneming in een door hem gehuurd winkelpand; zijn gereedschap bestond uit een zaagmachine, een cirkelzaag, handgereedschap, zakken cement en zand. Belanghebbende werkte in het onderhavige jaar voornamelijk in opdracht van makelaars en zijn werkzaamheden betroffen hoofdzakelijk reparatie- en onderhoudswerkzaamheden.

Werkzaamheden als stucadoors en tegelzetten besteedde belanghebbende uit. Voor zijn werkzaamheden gebruikte belanghebbende een voor f. 400,-- gekocht busje.

Bij zijn aangifte voor de inkomstenbelasting voor het onderhavige jaar legde belanghebbende de volgende balans en verlies-en winstrekening over:

<u>Balans per 31 december 1972</u>			
Gereedschap	fl. 300,---	Kapitaal	fl. 500,---
Kas	- 100,---	Winst 1972	<u>- 12.096,47</u>
Vorraad	- 250,---		fl. 12.596,47
		Privé	- 13.446,47
		BTW	<u>- 1.500,---</u>
	<u>fl. 650,---</u>		fl. 650,---

Later heb ik contact gehad met de Heer B hier aanwezig.

Dit gesprek had plaats na het verzenden van mijn brief van 12 september 1975. Ik neem aan dat dat gesprek telefonisch heeft plaatsgehad en kan mij wel herinneren dat toen is gesproken over een lager privé en wel f. 1.500,-- per maand.

Ik kan mij nu na al die tijd niet meer herinneren of ik met dat bedrag ben accoord gegaan. Ik heb daarvan geen aantekening gehouden.

Ik heb echter een beroepschrift tegen de navorderingsaanslag ingediend, waarin ik heb gesteld dat het privé f. 1.000,-- per maand was en het lijkt me vreemd dat ik dat gedaan zou hebben als ik iets anders heb afgesproken. Ik merk nog op, dat het negatieve kassaldo in het midden van het jaar verklaarbaar was, omdat belanghebbende voorschotten ontving, terwijl de ontvangsten waaronder de voorschotten eerst werden geboekt na het verzenden der rekeningen en deze geheel waren voldaan.

Ik hoor de Heer B verklaren dat hij blijkens een daarvan gemaakte aantekening, mij op 13 februari 1976 heeft gebeld en dat hij heeft gezegd dat gunstig geadviseerd zou worden over de termijnverlenging en dat ik toen erkend zou hebben dat een compromis was gesloten, doch dat belanghebbende verder wilde gaan.

Ik kan mij echter niet herinneren dat ik heb erkend dat een compromis was gesloten."

Verder zijn door belanghebbende een drietal verklaringen van opdrachtgevers overgelegd waarvan de inhoud als volgt luidt:

Verklaring van C te Y, gedateerd 11 augustus 1976:

"Hierbij bevestig ik dat tijdens de door de Heer W bij mij uitgevoerde werkzaamheden regelmatig door mij een voorschot is verstrekt, welke na afloop der werkzaamheden in mindering werden gebracht."

Verklaring van D te Y, gedateerd 2 september 1976:

"Ondergetekende verklaart hiermede dat aan W tijdens de door hem verrichte werkzaamheden regelmatig voorschot is verstrekt, hetgeen bij de eindafrekening in mindering is gebracht. (Uitvoering der werkzaamheden is geschied in 1972)"

Verklaring van E te Y, gedateerd 2 september 1976:

"Ondergetekende verklaart hiermede dat aan W tijdens de door hem verrichte werkzaamheden regelmatig voorschot is verstrekt, hetgeen bij de eindafrekening in mindering is gebracht. (Uitvoering der werkzaamheden is geschied in 1972)"

Het geschil betreft het antwoord op de vraag of de inspecteur al dan niet terecht de navorderingsaanslag heeft opgelegd waar bij hij het belastbaar inkomen heeft verhoogd met vorenbedoeld bedrag van f. 6.276,--.

Overwegende dat belanghebbende tot grond van zijn beroep heeft aangevoerd, zakelijk weergegeven en voorzoverre te lezen van belang:

dat hij van boekhouden in het geheel geen verstand heeft dat hij derhalve zijn boekhouding liet bijhouden door een administratiekantoor X te Z;

dat hij driemaandelijks zijn administratieve bescheiden bij dit kantoor afleverde;

dat hij, gedurende de uitvoering van een werk, vooruitlopend op de door hem uit te schrijven definitieve rekeningen, voor betalingen ontving van zijn opdrachtgevers, welke betalingen niet direct in de boekhouding werden verwerkt, doch met de definitieve rekening werden verrekend;

dat dit ook blijkt uit de overgelegde verklaringen van (vroegere) opdrachtgevers;

dat hem per 1 juni van het onderhavige jaar dergelijke voorschotbetalingen waren verstrekt;

dat hij mede uit deze voorschot-betalingen voor privé-doeleinden per maand f. 1.000,-- opnam;

dat het door de inspecteur op voornoemde datum geconstateerde kastekort was gebaseerd op de reeds uitgeschreven rekeningen, doch dit tekort in werkelijkheid niet aanwezig was, in verband met de alsdan nog niet geboekte en verrekende voorschotbetalingen, hetgeen ook blijkt uit het schrijven van zijn toenmalige gemachtigde X, van 12 september 1975, gericht aan de inspectie der directe belastingen te U ter attentie van de Heer B;

dat uit dit schrijven blijkt dat het kastekort per 1 juni 1972 van f. 3.674,-- per de dertigste van deze maand was omgeslagen in een overschot van f. 4.579,--;

dat over het gehele jaar 1972 gezien de kasboekhouding in orde was en de

controleerend ambtenaar dit ook heeft toegegeven;

dat hij ontkent ooit een compromis met de aanslagregelend ambtenaar te zijn aangegaan over het onderhavige jaar, waarbij zou zijn overeengekomen dat over de eerste vijf maanden van dat jaar een extra bijtelling zou plaats vinden van f. 1.500,-- per maand voor privé-opnamen;

dat hij evenmin zijn toenmalige gemachtigde tot een dergelijk compromis heeft gemachtigd;

dat derhalve de inspecteur zich ten onrechte op een compromis beroept;

dat hij de voorgaande jaren van circa f. 13.000,-- per jaar heeft kunnen rondkomen en zo ook in het onderhavige jaar, zij het dat de eindjes aan elkaar geknoopt dienden te worden;

dat zijn huur per maand slechts f. 91,-- bedroeg en ook zijn vaste lasten gering waren, terwijl hij in 1972 evenmin een auto bezat;

dat dan ook de inspecteur ten onrechte een bedrag van f. 6.726,-- bij zijn inkomen over het onderhavige jaar heeft bijgeteld;

Overwegende dat de inspecteur daartegen heeft aangevoerd, zakelijk weergegeven:

Bij een bij belanghebbende ingesteld boekenonderzoek bleek dat:

- een basisadministratie ontbrak;
- de boekhouder de bewaarde bonnen en duplicaat-facturen in een tabellarisch kasboek verwerkte, waarin vrijwel geen privé-opnamen waren geboekt;
- in de boekhouding werd aangenomen, dat de ontvangsten plaats vonden op de datum van uitschrijven van de facturen;
- het kassaldo per 1 januari 1972 f. 100,--;
- van 1 januari 1972 tot 1 juni van dat jaar een bedrag aan ontvangsten werd geboekt van f. 8.595,-- en aan uitgaven f. 7.276,-- exclusief privé, zodat in dit tijdvak van vijf maanden slechts f. 1.419,-- voor privé resteerde bij een kassaldo van nihil per 1 juni 1972.

Gezien dit onaannemelijk laag privé is een bedrag van f. 6.726,-- bijgeteld. Bij het boekenonderzoek werd uitgegaan van privé-opnamen van f. 2.000,-- per maand en bij de aanslagregeling, bij wijze van compromis van f. 1.500,-- per maand. Op geen enkele wijze is aangetoond dat betalingen reeds plaats vonden vóór de datum van uitschrijving van de facturen. Gezien de gezinssamenstelling van belanghebbende is

een privé van f. 12.000,-- per jaar veel te laag en wordt een totaal privé-gebruik van f. 18.000,-- per jaar aanvaardbaar geacht. Bij gemis aan een basis-administratie dient de boekhouding als grondslag voor de winstbepaling te worden verworpen en daaraan niet afdoet de bij conclusie van repliek overgelegde verklaringen van opdrachtgevers wat er ook verder van deze verklaringen zij, nu ontvangsten niet werden geboekt.

Overwegende omtrent het geschil:

dat van algemene bekendheid is, dat opdrachtgevers aan uitvoerders van een werk, dat zich over een zekere periode uitstrekt, voorschotten verstrekken, welke na voltooiing van het betreffende werk met de definitieve rekening worden verrekend;

dat het Hof geen reden heeft te twifelen aan belanghebbendes verklaring dat hij zodanige voorschotten ontving, noch aan de juistheid van de ter staving daarvan door hem overgelegde brieven van opdrachtgevers;

dat belanghebbende in dit jaar zelf geen aantekening hield van zijn ontvangsten en privé-opnamen doch éénmaal per kwartaal zijn bescheiden bij zijn boekhouder - vorengenoemde getuige - bracht die ze in een tabellarisch kasboek boekte;

dat deze werkwijze, hoezeer verwerpelijk omdat zij tengevolge had dat noch de ontvangen voorschotten noch de privé-uitgaven werden geboekt, nochtans voor iemand als belanghebbende wiens in dit jaar aangevangen onderneming van zeer bescheiden omvang was, niet ongewoon is;

dat dan ook aannemelijk is dat belanghebbende van 1 januari tot 1 juni 1972 voorschotten heeft ontvangen, welke niet in zijn boekhouding werden verwerkt;

dat derhalve niet kan worden geconcludeerd dat belanghebbendes boekhouding geen uitgangspunt kan vormen voor de winstberekening;

dat de inspecteur mitsdien zal moeten aantonen dat de winst te laag berekend is;

dat de inspecteur tot grond voor zijn stelling dat niet alle ontvangsten in de boekhouding zijn verwerkt, uitsluitend aanvoert dat belanghebbenden privé van f. 12.000,-- per jaar veel te laag is terwijl omtrent het beloop van het privé ten tijde van het opleggen van de navorderingsaanslag met belanghebbendes toenmalige gemachtigde een compromis is gesloten;

dat uit het proces-verbaal van de als getuige gehoorde toenmalige gemachtigde van belanghebbende, alsmede uit diens eigen verklaring, blijkt dat het desbetreffende gesprek telefonisch is gevoerd;

dat belanghebbende zelf niet is gehoord, noch door zijn gemachtigde dienaangaande geraadpleegd en dat het gesprek niet is bevestigd terwijl de gemachtigde zich niet meer kan herinneren of omtrent de hoogte van het privé een bindende afspraak is gemaakt;

dat onder deze omstandigheden niet aannemelijk is dat een compromis als door de inspecteur gesteld, is gesloten;

dat belanghebbende, naar uit zijn aangifte blijkt, voor privé beschikbaar had:

uit zijn onderneming: f. 13.446,47

netto uit dienstbetrekking: f. 1.217,74

of in totaal: f. 14.664,21;

dat voor iemand als belanghebbende die in dit jaar, nadat hij tevoren in dienstbetrekking was, een eigen zaak is begonnen wiens huur f. 91,-- per maand bedroeg en die geen privé auto bezat, een privé gebruik van ruim f. 14.500,-- niet zo onaanvaardbaar laag is dat deswege zijn winstberekening moet worden verworpen;

UITSPRAAK DOENDE:

Vernietigt de aanslag tot navordering waarvan beroep.

Aldus gedaan in Raadkamer van 22 juni 1978 door Mrs. van Slooten, Vice-President, als voorzitter, IJsselmuiden en Joosten, Raadsheren, als leden, in tegenwoordigheid van Mr. Molenaar, als griffier.

De griffier is verhinderd deze uitspraak mede te ondertekenen.

Van Slooten

AANGETEKEND VERZONDEN

4 aug. 1978

AAN PARTIJEN